

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	4
РОЗДІЛ 1	
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ	
1.1 Поняття та зміст публічного адміністрування діяльності територіальних органів Національної поліції України	6
1.2 Аналіз адміністративно-правового статусу територіальних органів Національної поліції України та зарубіжних країн	22
1.3 Принципи адміністративної діяльності територіальних органів Національної поліції України	46
РОЗДІЛ 2	
ІНСТРУМЕНТАРІЙ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ	
2.1 Форми і методи адміністративно-правового регулювання діяльності територіальних органів Національної поліції України	75
2.2 Особливості внутрішньо-організаційного адміністрування територіальних органів Національної поліції України	97
2.3 Адміністративні процедури діяльності територіальних органів Національної поліції України	110
ВИСНОВКИ	126
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	129

ПЕРЕДМОВА

Конституція України визначає, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека є в Україні найвищою соціальною цінністю. Всі люди вільні й рівні у своїй гідності та правах, а їх права і свободи є невідчужуваними та непорушними. Особлива роль у захисті цих прав належить саме Національній поліції України.

В умовах сьогодення щоденно десятки тисяч правоохоронців – поліцейських, заступають на відповідальну службу заради миру і спокою громадян України. Це патрульні, працівники превентивної та кримінальної поліції, поліції охорони та деяких інших підрозділів, які попереджають і розкривають злочини, а саме головне захищають громадян від злочинних посягань забезпечують їм умови для спокійною і безпечної праці й відпочинку. Однак їх праця не здійснюється в режимі децентралізації, усі вони перебувають на службі в певних структурних одиницях, які по'язані між собою ієрархією підпорядкування. Особливе місце в системі підрозділів органів поліції відводиться територіальним органам Національної поліції. На які, як на юридичні особи, покладається провідна організаційно-правова роль щодо організації виконання завдань поліції у декількох адміністративно-територіальних одиницях.

Процес децентралізації територіальних громад продовжується, зменшується кількість районів та постійно збільшується кількість об'єднаних територіальних громад. Все це накладає певні відтінки на діяльність територіальних органів Національної поліції. А якщо врахувати що в Україні Національна поліція виконує як загально-

державні так місцеві правоохоронні функції то актуальність підвищення ефективності публічного адміністрування територіальних органів Національної поліції України є провідною в системі реформування правоохоронних органів.

Як показують результати загальнодержавного соціологічного дослідження Національній поліції довіряють майже 38 % відсотків громадян, і хоча це значно краще, ніж в цілому до державного апарату (чиновників), адже рівень недовіри до яких перевищує 81%. Однак, такий рівень довіри не може задовольняти громадян України, адже у більшості європейських країн ступінь довіри суб'єктів громадянського суспільства до органів поліції є значно вищим. Перед поліцією постають значні виклики щодо забезпечення своєї легітимності в очах громадськості, коли офіцер у формі частіше викликає страх, ніж відчуття захисту та комфорту. Наслідки недовіри подолати дуже важко, а нову культуру довіри та впевненості побудувати непросто.

Крім того, на неналежному рівні залишається питання матеріально-технічного забезпечення поліцейських їх територіальними органами усім необхідним для виконання службових обов'язків. Незадовільним також є рівень здійснення аналітичної (розвідувальної), кадрової та психологічної робіт в територіальних органах поліції. Усе це базується на недосконалому законодавстві та потребує значного покращення.

РОЗДІЛ 1

Адміністративно-правові засади публічного адміністрування діяльності територіальних органів Національної поліції України

1.1 Поняття та зміст публічного адміністрування діяльності територіальних органів Національної поліції України

Складовою державного апарату є органи поліції, як суб'єкти, що уповноважені забезпечувати дотримання законів у суспільстві. Діяльність органів поліції супроводжується адміністративно-правовим регулюванням, однак в Україні існують значні проблеми у цій сфері, що відповідно, потребує ґрунтовних досліджень.

Діяльність органів Національної поліції України, з позиції адміністративного права, була предметом дослідження багатьох вчених, до числа яких входять О. Бандурка, О. Батраченко, В. Басс, О. Безпадова, І. Бойко, Д. Власенко, Т. Гаврилюк, В. Галуцько, С. Гнатюк, Д. Горбач, В. Грітчина, С. Діденко, О. Дрозд, Я. Когут, В. Криволапчук, В. Курило, Д. Ластович, Д. Лемеш, М. Лошицький, Н. Максименко, А. Панчишин, О. Проневич, Т. Плугатар, І. Савельєва, В. Тетеря, С. Шестаков, О. Юнін та інші. Проте, оскільки діяльність територіальних органів Національної поліції України є досить вузькою та специфічною науковою площиною, адміністративно-правове регулювання діяльності територіальних органів Національної поліції України є актуальним та своєчасним науковим викликом.

Говорячи за поліцію то це орган сфери безпеки, діяльність якого є найбільш наочною, і її реформа є життєво важливою для сталого забезпечення безпеки людей. Без підтримання правопорядку та повсякденного відчуття безпеки, яке забезпечує поліція, можливості масштабного політичного, соціального та економічного розвитку суттєво скорочуються. Все ширше визнається важливість створення професійної та підзвітної поліції, що використовує нові методи діяльності та реагує на потреби місцевих громад для ефективного регулювання конфліктів. Імідж поліції так само важливий, як і державні символи. Поліція, зміни якої бачить суспільство і яка відходить від репресивних методів роботи та працює у партнерстві з громадами, з якими вона традиційно не підтримувала зв'язків, має глибоке символічне значення [8].

Публічне адміністрування реалізується через механізм правового регулювання, тобто в публічне адміністрування полягає, в тому числі, і в певному регулюванні. Відповідно до сучасного тлумачного словника, «регулювати» означає впорядковувати що-небудь, керувати чимось, підкоряючи його відповідним правилам, певній системі; домагатись нормальної роботи машини, установки, механізму і т. ін., забезпечуючи злагоджену взаємодію складових частин, деталей [7, с. 480]. Поняття правове регулювання теоретик права О. Скакун визначає, як здійснюване державою за допомогою права і сукупності правових засобів упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона й розвиток, та, відповідно виокремлює такі його ознаки: 1) правове регулювання – різновид соціального регулювання; 2) за допомогою правового регулювання відносини між суб'єктами набувають певної правової форми, яка має споконвічно державно-владний характер, тобто в юридичних нормах держава вказує міру можливої та належної поведінки; 3) правове регулювання має конкретний характер, тому що завжди пов'язане з реальними відносинами; 4) правове регулювання має цілеспрямований характер – спрямоване на задоволення законних